

Van Hove zet Casavettes volledig naar zijn hand

Met elven staan ze op het toneel. Veel volk dus. Maar de voorstelling "Opening night" is dan ook de start van een reeks grootschalige coproducties tussen twee stadsgezelschappen (NTGent en Tg Amsterdam), die wel een paar honderd kilometer uit elkaar liggen.

Johan Simons van het NTGent en Ivo Van Hove van Toneelgroep Amsterdam hebben een samenwerkingsverband aangegaan om met regelmaat een grote productie uit te brengen.

Ivo Van Hove bewerkt film van Cassavetes

Het is de Vlaamse regisseur Ivo Van Hove die de spits mocht afbijten met een theaterbewerking van de film "Opening night" van John Cassavetes.

(foto ©Jan Versweyveld)

Een tijd geleden heeft Van Hove ook al "Faces" van Cassavetes bewerkt onder de titel "Koppen". Het is materiaal dat hem goed ligt. En dat blijkt ook in deze nieuwe, gewoonweg fantastische voorstelling.

Dit is theater waarbij je als bezoeker ogen te kort hebt, waarbij je met stijgende verbazing zit te kijken naar wat er allemaal op het toneel gebeurt.

Het is een voorstelling die niet allen technisch ingenieus in elkaar zit maar ook wat het verhaal betreft.

Je geraakt niet uitgekeken op wat je die elf acteurs ziet doen. Vooral Elsie de Brauw, die een gevierde maar ouder wordende actrice speelt, maakt indruk.

De "Opening night" komt in gevaar

De gevierde actrice repeteert voor een nieuw stuk met als titel "De tweede vrouw". Enkele dagen voor de première ziet ze voor haar ogen één van haar jonge fans verongelukken.

(foto ©Jan Versweyveld)

De actrice raakt compleet in de war. De geest of het spook van dat jonge meisje maakt de confrontatie met de rol die ze moet spelen nog moeilijker. Haar moeilijkheden escaleren. Ze drinkt en gaat discussies aan met de regisseur, met de schrijfster van het stuk, met haar ex die haar tegenspeler is. Ze veroorzaakt zelfs paniek bij het hele gezelschap en brengt de première, de "Opening night", in gevaar.

De voorstelling gaat ook over het theatervak zelf. We kijken binnen in de keuken van het theater. Het wonderlijke van de voorstelling is dat Ivo Van Hove erin slaagt om de complexiteit van dat verhaal schijnbaar moeiteloos verteld te krijgen.

De ene werkelijkheid is de andere niet

Van Hove deed weer een beroep op zijn kompaan Jan Versweyfeld. Die zet op het toneel een repetitiestudio neer. Maar de studio kan evengoed als huiskamer en als hotelkamer gebruikt worden, en zelfs als podium voor een toneelzaal.

NTGENT + toneelgroepamsterdam
(foto NT Gent)

Het lijkt ingewikkeld, maar op de scène is het dat helemaal niet. Bovendien worden de acteurs gefilmd. Op een scherm worden gezichten uitvergroot en zaken uit de coulissen getoond.

Inderdaad, er zijn vele werkelijkheden en gezichtspunten die naast elkaar bestaan, die met elkaar botsen of integendeel elkaar versterken.

Voor de acteurs is het een moeilijke klus. Het ene moment zijn ze acteurs die in een rol kruipen om er het volgende moment weer uit te stappen. Dat gebeurt zo spontaan en zo overtuigend dat het lijkt het of ze ter plaatse improviseren.

De voorstelling kantelt telkens van één werkelijkheid naar een andere en dat wordt ingenieus in beeld gebracht. Dat alles en niet in het minst het acteerwerk zelf maken van deze voorstelling een unieke theaterervaring.

Pol Arias